

Bestemming bereikt

Overweging 4 augustus 2013 – Harris Brautigam

*“... Al die ‘bestemmingen’ zijn als het ware
piketpaaltjes langs de weg in ieders eigen leven.*

In het onze!

En: Waar en wat is onze plaats op die weg?

Hoe zetten wij piketpaaltjes uit? ...”

Inleiding en welkom

U allen die vandaag hier naar de Duif gekomen bent, heet ik van harte welkom. Voor de vaste gasten hoef ik het niet te zeggen, maar mocht u vandaag hier voor het eerst zijn: zomaar, toevallig of nieuwsgierig, dan wil ik graag even toelichten wat ons bezielt om hier elke zondag even bij elkaar te komen.

We hebben ooit eens in ons leven gehoord van een God die zich met mensen bemoeit en dat houdt ons, ondanks alles steeds bezig. Het boek dat over die omgang van God met de mensen en omgekeerd, van die mensen met God verhaalt, staat centraal tijdens onze bijeenkomsten.

We lezen er wat uit, denken er over na en proberen uit te vinden of en wat we er mee kunnen doen in het leven van alledag.

Daarbij staat de persoon van Jezus van Nazareth heel centraal omdat we vinden dat die man wat in die boeken werd aangekondigd en gezegd ons heeft voorgeleefd.

En om dat laatste nog extra te benadrukken nemen we een gebaar van hem over: Op het einde van zijn leven deelde hij brood en wijn met zijn vrienden als teken van verbond met hem. En dat teken nemen wij over vanwege onze band met hem. Omdat we zijn voorbeeld van mens - zijn, willen vasthouden.

Daarbij bidden we wat en zingen we wat. En dat zingen is soms ook ons gebed.

Zo ook vandaag: een praktische lezing uit die Bijbel van de apostel Jacobus. En een gedicht van een hedendaagse dichter. Een heimwee gedicht, zou ik het willen noemen. En deze keuze staat ten dienst van het thema van vandaag: samen op weg naar de / een bestemming.

Toen ik een vriend vertelde dat ik over dit thema ging preken, zei hij een beetje spottend: “O, gaat dat dan over de hemel?”

Ik probeerde zijn spot te relativeren door te zeggen dat ik ons leven hier, op aarde, nu belangrijker vond en vind dan de hemel! Die kan wel wachten!

Nou, zoiets dus. Ik nodig u uit om te beginnen met ons samen biddend te zingen.

Overweging

Het was boeiend om op de vergadering van de liturgieavond te horen hoe allerlei gegevens van ‘bestemming’ als het ware uit de hoge hoed van de persoonlijke ervaringen kwamen.

Het ‘hèhè’ - gevoel bij de landing op het vliegveld; waar is de bagage?; waar het vervoer naar het hotel?

- Dito bij het halen van het diploma;
- het succes bij een sollicitatie;
- het resultaat van een carrière;
- De Tomtom met zijn “bestemming bereikt”
- maar dan ben je er nog niet: waar kan ik de auto parkeren.

Of, iets ernstiger:

- het vinden van een innerlijke vrede na een periode van onrust;
- het gevoel van iets bereikt te hebben, als was het een boek, maar dan met het besef aan een nieuw boek te kunnen en moeten beginnen.
- het bewustzijn van de stervende: 'ik sta voor mijn uiteindelijke bestemming'!

Met andere woorden: Het is te simpel om over dé bestemming te spreken. In de zee van ons leven, kan elk golfje een bestemming zijn. Alleen: werp je niet tijdig een dam op, verzuim je goede dijken te bouwen, op tijd te spuien en het waterverloop te reguleren, dan dreigt een dambreuk, worden we meegesleept door de stroom van alle bestemmingen die we op ons af zien komen.

Harmonie

Ergens las ik een uitspraak van Albert Einstein die hij in 1929 deed in een Joodse krant: "ik geloof in de God van Spinoza die zich openbaart in de harmonie van alles wat bestaat". Het is voor mij een uitnodiging om daarin de bestemming voor mijn handelen te zoeken.

Einstein schreef dat in 1929, de periode dat het in Duitsland vreselijk gistte, die harmonie schaamteloos werd bedreigd door het Naziegespuis dat Joden als oud vuilbehandelde.

Een politiek regiem streefde zo haar bestemming van 'Das Grosz Deutsche Reich' na, en werd een massamoordenaar.

Nog steeds een onbegrijpelijk en triest drama van een Europees volk met zo'n geweldige culturele bagage. Maar: daardoor nog steeds, zoveel jaren later, een indringende waarschuwing dat een verantwoorde keuze van een 'bestemming' een kwestie van levensbelang is voor de harmonie van alles wat bestaat: een natie, een politiek of economisch systeem, tot een gezins- en persoonlijk systeem toe!

Daar moet over gesproken worden! Het moet: vrijheid van spreken is ons aangezegd! Niet voor niets is dat het geval! Sprekend alleen zullen we op Hem lijken.

Hoe Sprekend?

Haarscherp

Dat kan op vele manieren. Jacobus deed het op zijn manier, in een politiek onrustige tijd, maar zijn, misschien tuttig lijkende boodschap is haarscherp, laat aan duidelijkheid niets te wensen over.

Het kan misschien op die ongedwongen manier van de huidige paus zijn in de omgang met- en het opkomen voor de armen.

Er beginnen zich nu al een paar oerconservatieve Amerikaanse bisschoppen ongerust te maken. Zeker bang voor hun dure Mercedes voor de deur!

Misschien begint het geweten van de vorige paus te knagen die de bevrijdingstheologie (die een oproep aan de kerk was om op te komen voor de armen), definitief verboden heeft! Tussen haakjes: wat zal deze paus het moeilijk krijgen met al die conservatieve kardinalen die hem door de vorige 2 pausen in de maag zijn gesplitst!

Misschien gebeurde het op de manier van die Oostenrijkse vrouwen, die rond Nieuwjaar het kampnummer van hun Joodse grootouders in hun armen lieten tatoeëren, om de schande van de concentratiekampen maar niet te vergeten.

Misschien gebeurt het op de provocerende manier van die ook in Nederland demonstrerende vrouwengroep Femin, die in de Oekraïne opkomt en protesteert tegen Poetin om voor de vrouwen burgerrechten te krijgen en beschermd te worden tegen de vrouwenhandel.

Misschien gebeurt het door zo'n jonge militair Bradley Manning en Snowden, die gegevens van het beschamende gedrag van de Amerikaanse regering aan Wikileaks doorspeelt.

Misschien gebeurde en gebeurt het nog door de deelnemers aan de Gay Pride en die vele anderen in bv Rusland om de gelijkstelling van de homorechten te bereiken.

Piketpaaltjes

Al die "bestemmingen" zijn als het ware piketpaaltjes langs de weg in ieders eigen leven. In het onze! En: Waar en wat is onze plaats op die weg? Hoe zetten wij piketpaaltjes uit?

Jaren na de dood van president Jack Kennedy zei zijn vrouw eens:
“Hij geloofde dat één mens iets kan veranderen in de wereld en dat ieder mens dat ook hoorde te proberen.”

Hoe ver daarbij te gaan?

Heel ver. Jezus van Nazareth gaf een voorbeeld van ‘hoe ver’.

En of er wegen zijn? Nooit meer gebaande?

Dat is een retorische vraag.

Er zijn net zoveel wegen als er golven zijn!

Maar hoe? We voelen ons onmachtig, of zijn gewoon bang:

We hebben zijn Woord.

En we hebben elkaar:

het wordt gezwoeg, als iedereen niet iedereen terwille was;

als iedereen niet iedereen op handen droeg!

Zo moge het dus meer en meer worden:

Amen

